

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρθεὶς εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὀφειλέας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 9 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 45

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 345)

Τὴν ἐσπέραν, εἰς τὰς ἑξ, ἐστάθμευσαν ὑπὸ τοὺς ἰδίους σχεδὸν ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἶχον σταθμεύσει καὶ τὴν προηγούμενην ἡμέραν. Τὴν ἐπομένην, ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωΐνης ὥρας καὶ πορεία κοπιώδης δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Κόπος πολὺς πάντοτε, ἀλλ' οὐδὲν ἀπευκαταίν.

Ἦδη τὸ δυσκολώτερον εἶχε γίνη· διότι ἡ «Εὐδρόμος Οἰκία» εἶχεν ἀνέλθῃ ὅλον τὸν ἀνήφορον καὶ εὐρίσκετο εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πόρου, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχιζε πλέον κατήφορος. Ἡ ἄμαξα τώρα θὰ ἠκολούθει τὰς δυτικὰς κλιτεῖς, τὰς διευθυνομένας πρὸς τὴν Εὐρώπην.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην—6 Ἰουλίου,—ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν εἰσοδὸν ἐλικοειδοῦς στενωποῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας, δεξιᾷ, ἐξετείνετο ἐν δάσος πυκνόν.

Ζῶα καὶ ἄνθρωποι εἶχον κοπιᾶσθαι πολὺ. Πνιγνρότατος ἦτο ὁ καύσων ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα ἦσαν συσσωρευμένα νέφη πυκνὰ καὶ μαῦρα, ἀνερχόμενα ὀλονέν.

«Θὰ ἔχωμεν καταιγίδα!» εἶπεν ὁ Γιάννης.

—Θὰ ἔχωμεν ἀστραπὲς καὶ βροντὲς; ἠρώτησεν ἔντρομος ἡ μικρὰ Ναπολέαινα.

—Καθὼς φαίνεται! ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος.

—Δυσάρεστον, εἶπεν ὁ «Ὀρτικ» διότι καμμιὰ φορὰ αἱ καταιγίδες εἶνε φοβεραὶ εἰς τὰ Οὐράλια.

—Σπίτι ἔχομε, δόξα σοι ὁ Θεός· εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ· ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε μία καταιγίς, τὴν προτιμῶ ἀπὸ τοὺς λύκους!

—Καγέττη, ἠρώτησεν ἡ Ναπολέαινα τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν, φοβεῖσαι τὰς βροντὲς;

—Ὁχι, ἀγάπη μου· ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη.

—Ἐχεῖ δίκην ἡ Καγέττη, προσέθεσεν ὁ Γιάννης· δὲν πρέπει κανένας νὰ φοβῆται.

—Μπα! σὰν δὲν μπορῇ κανεὶς νὰ

φυλαχθῇ! εἶπεν ἡ Ναπολέαινα, ὑψόνουσα τοὺς ὤμους.

—Ἀκου' ἐκεῖ τὴ φοβιτσιάρα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος. Μὰ δὲν ἤξεύρεις λοιπόν, ἀνόητη, τί εἶνε ἡ βροντή;

—Τί εἶνε;

—Νά, παίζουν τὴ σφαῖρα 'στὸν οὐρανό!

—Ναί, μὰ ἡ σφαῖρες αὐτὲς εἶνε ἀπὸ φωτιά καὶ καμμιὰ φορὰ πέφτουν 'στὸ κεφάλι μας!» ἀπήντησε τὸ κοράσιον, κλείον τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ ζωηρᾶς ἀστραπῆς.

Ἐσπευσαν νὰ ἐτοιμάσουν τὰ τῆς σταθμεύσεως, διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ φυλαχθῶν ὑπὸ στέγην πρὶν ἐκραγῇ ἡ καταιγίς.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπεφασίσθη νὰ γρυπνοῦν οἱ ἄνδρες ἐκ περιτροπῆς, ὅπως καὶ τὰς προηγούμενας νύκτας.

Ὁ κ. Σέργιος ἠτοιμάζετο νὰ προσφερθῇ, ὅταν τὸν ἐπρόλαβεν ὁ «Ὀρτικ» εἰπών:

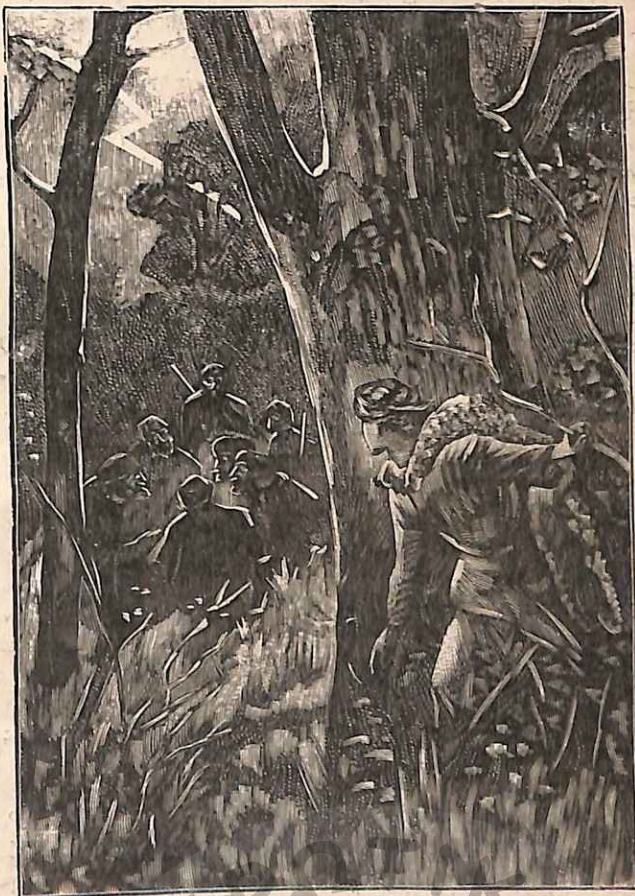
«Θέλετε νὰ φυλάξουμε πρῶτον ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγώ;

—Ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Τὰ μεσάνυκτα θὰ ἔλθωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Γιάννης νὰ σας ἀντικαταστήσωμεν.

—Σύμφωνοι, κύριε Σέργιε!» εἶπεν ὁ «Ὀρτικ».

Ἡ πρότασις αὕτη, ἡ τὸσον φυσικὴ ἄλλως τε, δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Καγέττην καὶ χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ καὶ αὐτὴ πῶς καὶ πόθεν προσηθάνθη ὅτι ὑπέκρυπτε κατὰ κακόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισεν ἡ θύελλα νὰ μαίνεται. Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ ἐφώτιζον μὲ μεγάλας καὶ ταχείας λάμψεις, τὸ δάσος, ἐν ᾧ ἐμυκῶντο

«Ἐστάθῃ ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ μᾶς γιγαντιαῖς πεύκης.»

(Σελ. 354, στήλ. α'.)

βρονταί, πολλαπλασιαζόμεναι ἀπὸ τὰς ἡχοῦς τῶν ὀρέων.

Ἡ Ναπολέαινα, διὰ νὰ ἔχῃ καλλίτερα κλειστὰ τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιά, ἐχώθη ἀπὸ τώρα εἰς τὸ κρεβάτι τῆς. Καθεὶς ἐσπευσε νὰ κατακλιθῇ καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ ἐνάτη ὥρα, ὅλοι ἐκοιμῶντο ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» μὲ ὅλον τὸν κρότον τῶν βροντῶν καὶ τοῦ ὀρμητικοῦ ἀνέμου.

Μόνον ἡ Καγέττη δὲν ἐκοιμάτο. Δὲν εἶχε καὶ ἐκδυθῇ καὶ μολονότι πολὺ κοπιασμένη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ ὑπνον οὔτε στιγμὴν. Βαθεῖα τὴν ἐβασάνιζεν ἡ ἀνησυχία, ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἀσφάλεια τῶν ἀγαπητῶν τῆς συντρόφων εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὴν φροῦρῃσιν τῶν

δύο ρώσων ναυτῶν. Διὰ τοῦτο, μετὰ μίαν ὥραν, θελήσασα νὰ ἴδῃ τί ἔκαμνον, παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα τοῦ μικροῦ παρὰ θύρου, ἄνωθεν τῆς κλίνης της, καὶ ἐκύτταξεν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν.

Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, οἱ ὅποιοι συνωμίκουν, διέκοψαν τὴν συνομιλίαν των καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος ἐφάνη τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ἀμέσως ὁ Ὀρτικ ἐνευσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ προχωρήσῃ. διὰ τὸν φόβον τῶν σκύλων. Ἄν ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγγος δὲν ἀνήγγειλαν τὴν παρουσίαν του, τοῦτο συνέβη διότι οἱ σκύλοι, διὰ νὰ προφυλαχθῶν ἀπὸ τὴν καταιγίδα, εἶχον κοιμηθῇ ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

Μόλις ἐφθασαν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀντήλλαξαν λέξεις τινὰς μετ' αὐτοῦ καί, ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, ἡ Καγέττη εἶδεν ὅτι τὸν ἠκολούθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ποῦτος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; τί ἤθελαν μαζί του οἱ δύο ναῦται; Ἰδοὺ τί ἐπρεπε νὰ μάθῃ ἡ Καγέττη ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ.

Κατῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κλίνην της ἡ νεαρὰ Ἰνδὴ, ἀλλὰ τόσον ἀθροῦδως, ὥστε κανεὶς δὲν ἐξέπνυσεν. Ἦνοιξε τὴν θύραν μὲ τὴν ἰδίαν προφύλαξιν, ἐξῆλθε καὶ τὴν ἐκλείσεν ὀπισθὲν της.

Μόλις εὐρέθη εἰς τὸ ὑπαίθριον, «Ἐμπρός!» εἶπε.

Δὲν ἐδίστασε, δὲν ἐφοβήθη οὐδ' ἐπὶ στιγμήν. Καὶ ἐν τούτοις ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζωὴν. Ἄν τὴν ἐδλεπον, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν θὰ τὴν ἐφόνευον;

Ἡ Καγέττη διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος, τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐφωτίζετο ὡς ἀπὸ ἀνταύγειαν πυρκαϊᾶς, ὡσάντις μεγάλη τις ἀστραπὴ διέσχισε τὰ νέφη. Ἐρπύσσα ἀφανὴς διὰ μέσου πυκνῶν καὶ ὑψηλῶν θάμνων, ἐστάθη ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ μιᾶς γιγαντιαίας πεύκης. Ψιθυροὶ συνομιλίας, τὸν ὅποιον ἤκουσεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων, τὴν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ.

Ἐπτά ἄνθρωποι εὐρίσκοντο ἐκεῖ, καθήμενοι ὑπὸ τὰ δένδρα. Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶχον ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν των.

Καὶ ἰδοὺ τί ἤκουσεν ἡ Καγέττη ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν ὑπόπτων τούτων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὠμίουν ρωσικά.

«Εἶχα τὸ λόγο μου ποῦ ἤθελα νὰ πάρουμε τὸ στενὸ τοῦ Πετχόρα—ἔλεγεν ὁ Ὀρτικ. Ἡξεύρα πῶς θὰ συναντήσω ἐδῶ παλαιούς φίλους. — Ἀλήθεια, Ρόστωφ;

Ρόστωφ ὠνομάζετο ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦλθε καὶ παρέλαβε τὸν Ὀρτικ καὶ τὸν Κίρσεφ.

— Ἐχομε δυὸ μέρες τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Ρόστωφ, ποῦ ἀκολουθοῦμε αὐτὴ τὴν ἄμαξα, μὲ προφύλαξι, ὥστε νὰ μὴ μας καταλάβῃ κανεὶς. Εἴχαμεν ἰδῇ τοὺς δύο σας, ἐμένα καὶ τὸν Κίρσεφ, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησαμεν ὅτι ἡ δουλειὰ ἦταν καλὴ...

— Καλὴ λέει; Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ὀρτικ.

— Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ Ρόστωφ.

— Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Ἡμεῖς εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Κάρκωφ.

— Καὶ αὐτοὶ ποῦ συνοδεύετε τί εἶνε;

— Γάλλοι σχοινοβάται! μία κάποια Οἰκογένεια Κασκαμπέλ, ποῦ ἐπιστρέφει εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀργότερα θὰ σας διηγηθῶ τὰ συμβάντα τοῦ ταξιδίου μας.

Ἀς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ σπουδαιότερον.

— Ὀρτικ, ἠρώτησεν εἰς τῶν συντρόφων τοῦ Ρόστωφ, ὑπάρχουν χρήματα ἐστὶν ἄμαξα;

— Δυὸ ἑως τρεῖς χιλιάδες ρούβλια.

— Καὶ πῶς δὲν τα κλέψετε καὶ νὰ φύγετε; παρετήρησεν ὁ Ρόστωφ.

— Γιατί ἡ δουλειὰ που λογαριάζουμε, εἶνε πολὺ πλεονέκτημα ἀπὸ μιὰ μικροκλοπὴ τριῶν χιλιάδων ρούβλιων! ἀπήντησεν ὁ Ὀρτικ.

— Τί τρέχει λοιπὸν; Ἐξηγήσου.

— Ἀκούσατε, φίλοι μου, ὑπέλαβεν ὁ Ὀρτικ. Ἄν ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ ἐκατορθώσαμεν νὰ περάσωμεν ὅλην τὴν Σιβηρίαν καὶ νὰ φθάσωμεν χωρὶς κανένα κίνδυνον εἰς τὰ ρωσικὰ σύνορα, αὐτὸ τὸ ὀφείλομεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ.

Ἀλλὰ αὐτὸ που ἐκάμαμε ἡμεῖς, τὸ ἔκαμε καὶ ἕνας ἄλλος, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ μέσα εἰς ἕνα θίασον σχοινοβατῶν. Εἶνε ἕνας Ρώσος που δὲν ἔχει περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Ρωσίαν—αὐτὸς γιὰ ἄλλους λόγους βέβαια, — ἕνας πολιτικὸς κατάδικος μὲ μεγάλον ὄνομα καὶ μὲ μεγάλη περιουσία. Λοιπὸν, τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἂν καὶ μόνον ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ξέχουν, ἐκατορθώσαμεν νὰ το ἀνακαλύψωμεν.

— Καὶ πῶς;

— Μιὰ βραδύα εἰς τὸ Μουζῆ ἀκούσαμε μιὰ συνομιλίαν κρυφῇ, ποῦ ἔκαμε μὲ τὸν Κασκαμπέλ.

— Ἔτσι αἱ; Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν λέγουν κύριον Σέργιον. Ἀλλὰ πραγματικῶς εἶνε ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης. Χάνει τὴν ζωὴν του ἀν ἀνακαλυφθῇ εἰς ρωσικὸν ἔδαφος.

— Τί τύχη! ἀνέκραξεν ὁ Ρόστωφ. Αὐτὸς ὁ κόμης Ναρκίνης δὲν εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνης ποῦ τὸν εἶχαν ἐξορίσῃ ἐστὶν Σιβηρίαν καὶ ποῦ εἶχε κατορθώσῃ νὰ δραπέτευσῃ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια;

— Ἀκριβῶς! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

— Ἄνθρωποι! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν ὁ κόμης Ναρκίνης ἔχει ἐκατομμύρια, ὑποθέτω ὅτι δὲν ὀκνηθῇ νὰ μας δώσῃ... ἕνα τουλάχιστον, ἂν τὸν φοβερῶμεν ὅτι θὰ προδοθῇ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται! Ἡμεῖς ὅμως, Ὀρτικ, εἰς τί σοῦ χρειάζεσθε διὰ νὰ βάλλῃς εἰς πράξιν τὸ σχέδιόν σου; ἠρώτησεν ὁ Ρόστωφ.

— Μοῦ χρειάζεσθε, διότι εἶνε ἀπαράιτητον νὰ μὴ φανῶμεν ἐγὼ καὶ ὁ Κίρσεφ εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὥστε ἂν ἀποτύχῃ αὐτή, νὰ ἀναλάβωμεν ἡμεῖς τὴν δευτέραν. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νὰ κατορθώσωμεν νὰ πάρωμεν τὰ χρήματα καὶ τὴν ἄμαξαν τῶν Κασκαμπέλ, πρέπει νὰ μείνωμεν, ὅπως μᾶς ξέχουν, οἱ δύο ἐκεῖνοι ρῶσοι ναυαγοὶ ποῦ τοὺς χρεωστοῦν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν ἐπιστροφὴν των. Καὶ τότε, ἄφ' οὗ ξεπαστρέψωμεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, θὰ γυρίζωμεν χωρὶς καὶ χωρὶς, χωρὶς ποτὲ νὰ φαντασθῇ ἡ ἀστυνομία ὅτι ἡμαστέ ἡμεῖς, μασκαρευμένοι εἰς σαλτιμπάγκους!

— Ὀρτικ, θέλεις νὰ κάμουμε ἀπόψε ἀμέσως τὴν ἐφοδὸν, νὰ πιάσουμε τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ νὰ τοῦ πούμε μὲ ποιούς ὁρους δὲν θὰ καταδοθῇ ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν Ρωσίαν;

— Μὴ βιάζεσαι! ὑπομονή! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ. Ἄφ' οὗ ὁ κόμης Ναρκίνης ἔχῃ σκοπὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Πέρμον, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του, καλλίτερα νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πέρμον. Ὑστερα λοιπὸν, μὲ ὅλην τὴν εὐγένειαν, θὰ τοῦ στείλουμε ἕνα γραμματάκι, θὰ τὸν προσκαλέσουμε εἰς ἕνα μέρος, — καὶ ἐκεῖ θὰ λάβετε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν γνωρίσετε.

— Ὡστε, τώρα δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τίποτε;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Ὀρτικ. Πρέπει ὅμως νὰ κάμετε τρόπον ὥστε νὰ ὑπάγετε πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὸ Πέρμον καὶ νὰ μας περιμένετε ἐκεῖ. Καὶ προσοχὴ νὰ μὴ σας ἰδῇ κανεὶς.

— Καλὰ, συμφωνοί! ἀπεκρίθη ὁ Ρόστωφ.

Καὶ οἱ κακοῦργοι ἀπεχωρίσθησαν, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῶν ὅτι ἡ Καγέττη ἤκουσεν ὅλην τὴν σχεδὸν τὴν συνομιλίαν.

Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κατάλυμα, ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν αὐτῆς, πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς ἐνόησε τὴν ἀπουσίαν των.

Ἡ δὲ ἡ Καγέττη ἐγνώριζε τὰ σχέδια τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων Συγχρόνως ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, τοῦ ὁποῦ ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ, καθὼς καὶ ἡ τῶν συντρόφων της. Τὸ μυστικὸν τοῦ θάπεκαλύπτετο, θὰ ἐπρόδίδετο, ἂν δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ μέρος τῆς περιουσίας του.

Παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα ἕως νὰ συνελθῇ ἡ Καγέττη ἀπὸ τὸν τρόπον, τὸν

ὅποιον τὴν ἐπροξένησαν ὅσα ἤκουσεν... Ἀποφασισμένη νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδια τοῦ Ὀρτικ, ἐσκέφθη μὲ ποῖον τρόπον ἡδύνατο νὰ το κατορθώσῃ. Διῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν φοβερᾷ ἄγωνίᾳ.

Ὁνειρὸν ἀπάσιον τῆς ἐφαίνετο ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνή. Ἀλλ' ὅχι! ἦτο πραγματικότης. Περί τούτου δὲν τῆς ἔμεινεν ἀμφιβολία, ὅταν τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἤκουσε τὸν Ὀρτικ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Κασκαμπέλ:

Ἐξεύρετε ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Κίρσεφ εἴχαμεν σκοπὸν νὰ σας ἀφήσωμεν, ὅταν θὰ ἐπερνοῦσαμεν τὰ Οὐράλια, διὰ νὰ ὑπάγωμεν κατ' εὐθέαν εἰς τὴν Ρίγαν. Ἐσυλλογισθῆκαμεν ὅμως ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ σας συνοδεύσωμεν ἕως εἰς τὸ Πέρμον, καὶ ἐκεῖ πλέον νὰ παρακλίσωμεν τὸν Διοικητὴν νὰ μας στείλῃ εἰς τὴν πατρίδα... Μᾶς ἐπιτρέπετε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξίδι μαζί σας;

— Εὐχαρίστως, φίλοι μου! ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς Κασκαμπέλ. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται μαζί ἀπὸ τόσῳ μυχρῶ, δὲν πρέπει νὰ χωρίζονται παρὰ ὅσῳ τὸ δυνατόν πεῖ ἀργά—ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη θὰ εἶνε πολὺ ἐνωρίς!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΙΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ περασμένον Σάββατον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, εἶχιν μάρτυς τῆς ἐπομένης σκηνῆς:

Ἐπερνοῦσεν ἕνας ταχυδρομικὸς Διανομεὺς μὲ σάκκον γεμάτον καὶ μὲ βῆμα ταχύ, ὅταν τὸν σταματᾷ πλησίον μου ἕνα παιδί, ἕως δώδεκα ἐτῶν.

— Ἐχεις τὴν «Διάπλασί» μου; τὸν ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Naί, ἀπήντησεν ὁ Διανομεὺς· ἔσασα τὴν ἐπήγαινα ἐς τὸ σπίτι. Na σου τὴν δώσω;

— Ἀκοῦς λέει!

Ὁ Διανομεὺς ἔψαξεν ὀλίγον, εὗρε τὸ φυλλάδιόν του καὶ τοῦ το ἔδωκε. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπλησίασε καὶ ἕνα ἄλλο παιδί, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας, καὶ εἶπε:

— Ἀ! ἐβγήκεν ἡ «Διάπλασις»; Ποῦ εἶνε ἡ δική μας;

— Τὴν ἄφησα εἰς τὸ σπίτι, κύριε Νίκο! ἀπήντησεν ὁ Διανομεὺς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Καὶ ἐγὼ εἶχα προχωρήσῃ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέρασεν ἅπ' ἐμπρός μου τὰ δύο ἐκεῖνα παιδία, βαδίζοντα παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων καὶ συνομιλοῦντα ὡς καλοὶ φίλοι. Τοῦτο μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι τὴν στιγμήν ποῦ ἐπλησίασαν τὸν Διανομέα τὰ δύο παιδία δὲν μου ἐφάνησαν

ὅτι ἐγνωρίζοντο. Συλλογισθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐγνωρίσθησαν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τὰ ἠκολούθησα ὀλίγον διὰ νὰκούσω, εἰ δυνατόν, τὴν συνομιλίαν των.

Ἡ ὑπόνοιά μου ἀπεδείχθη ἀληθής:

— Καὶ τί ψευδώνυμον ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ πρώτος.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ το πῶ: ἀπήντησεν ὁ δεύτερος· κανεὶς δὲν ἤξεύρει τὸ ψευδώνυμόν μου, οὔτε ὁ πατέρας μου ὁ ἴδιος.

— Καλὰ· τότε καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ πῶ τὸ δικό μου. Λαμβάνεις μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς;

— Εἰς ὅλους.

— Ἐβραβεύθης ποτέ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Μὴ εἰσαὶ ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου»;

— Μὰ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὸ ψευδώνυμόν μου. Ἀμα γνωρίσωμαι καλλίτερα, τότε ἠμπορεῖ...

Ἐδῶ τὰ παιδία ἀνῆλθον μαζί πρὸς τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους. Δὲν ἠμπόρεσα νὰκούσω περισσότερα. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας ἐλάδομεν εἰς τὸ Γραφεῖον ἐπιστολῆν τοῦ ἐνός, ὁ ὁποῖος διηγείτο ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν καὶ ἐφαίνετο κατενθουσιασμένος, διότι ἐξ αἰτίας τῆς «Διαπλάσεως» ἀπέκτισεν ἕνα φίλον καλόν, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἡδύνατο νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ συνηνοῖται καὶ τὸν ὅποιον—καθὼς ἔλεγε—ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ἐγνώριζεν ἂν δὲν ἦσαν καὶ οἱ δύο συνδρομηταὶ μας!

Παρομοίως ἐπιστολάς πολλάκις ἕως τῶρα ἔλαβεν ἡ «Διάπλασις». Ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν καὶ συνεδέθησαν εἰς τὸ Σχολεῖον, μὲ τὴν «Διάπλασιν» ἀνὰ χεῖρας· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν συναντηθέντες εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅπου μετέβησαν νὰ ἐρωτήσουν ἂν ἦλθεν ἡ «Διάπλασις»· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν εἰς τὸν περίπατον, ὁμιλοῦντες περὶ «Διαπλάσεως»· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν εἰς ταξείδιον, ἄλλοι εἰς τὴν ἐξοχὴν—παντοῦ ἀγνωρίζομενοι ὡς συνάδελφοι καὶ σπυδαῖοι, μὲ τὴν προθυμίαν ἀνθρώπων συνδεομένων πνευματικῶς διὰ κοινῆς ἀγάπης πρὸς μίαν ἰδέαν, —διότι τί ἄλλο παρὰ μίαν ἰδέαν εὐγενῆς εἶνε ἡ «Διάπλασις»;—γίνταλλαζον τὰς ἐντυπώσεις των, τὰς σκέψεις των, τὰς προτιμήσεις των, τὰ ὀνειρά των... Δι' αὐτὸ αἱ φιλίαι αὗται, αἱ ἐν ὀνόματι τῆς «Διαπλάσεως» συναρθεῖσαι, εἶνε στεναὶ καὶ διαρκεῖς. Παιδία συναντηθέντα μίαν φορὰν ὡς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ λησμονηθῶν ποτέ, νομίζω καὶ θὰ μείνουν φίλοι εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Ὑπάρχει δὲ ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μακρὰν φιλίαν, ἀπὸ τὸν παλαιὸν παιδικὸν φίλον; Ἐρωτῶ σὰς τοὺς γονεῖς σας, ἐρωτῶ σὰς τοὺς μεγαλύτερους σας. Θὰ σας ἀπαντήσουν ὅτι οἱ καλλίτεροι, οἱ πολυτιμώτεροι, οἱ πιστότεροι φίλοι των εἶνε ἐκεῖνοι μετὰ

τῶν ὁποίων συνεδέθησαν κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν. Ὅταν θὰ ἠμπορεῖτε νὰ λέγετε δι' ἕνα ἄνθρωπον «εἶμεθα φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ», θὰ εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ λέγετε; «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀδελφός μου.»

Δι' αὐτὸ μὲ συγχينوῦν ἰδιαιτέρως αἱ φιλίαι αὗται· δι' αὐτὸ χαίρω ὅταν μανθάνω ὅτι εἰς τὰ Σχολεῖα π. χ. τὰ ἀριθμοῦντα πολλοὺς μαθητὰς ἡ μαθητρία, οἱ φίλοι καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε συνδεδεμένοι περισσότερον μετὰ τῶν καὶ συνέρχονται εἰς τὰ διαλείμματα καὶ ἀποτελοῦν κύκλον ἰδικῶν των, συνομιλοῦντες πάντοτε περὶ τῆς «Διαπλάσεως». Οὕτως ἡ «Διάπλασις» μοῦ φαίνεται ὡς μήτηρ, ὡς ἀρχηγὸς μιᾶς μεγάλης πνευματικῆς οἰκογενείας, τὰ τέκνα τῆς ὁποίας συνδέει καὶ ἀδελφώνει ἢ πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα ἀγάπην. Πόσον λοιπὸν εὐτυχὴς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ σύμπτωσις, δι' ἧς ἀναγνωρίζονται καὶ συνδέονται τοιοῦτοι ἀδελφοί!

Τὴν τοιαύτην ἀδελφοποίησιν τῶν συνδρομητῶν μας, ἡ ὁποία τόσα καλὰ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ, σκοπεύει νὰ προαγάγῃ καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ «Διάπλασις». Τὴν ἐνωσιν καὶ τὴν συνάντησιν δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφίσῃ πλέον εἰς τὴν «τύχην», ἀλλὰ νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν «θέλησιν». Εἰς αὐτὸ βασιζέται, καθὼς γνωρίζετε ἤδη, καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη «καινοτομία», τὴν ὁποίαν ὑπαινίσσονται οἱ περίφημοι Ρευμασμοὶ τοῦ Ἀναγνίστη. Ἀλλ' ἂς μὴ ἀναλάβω ἀλόγιστα καθήκοντα! Ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιευθῇ ὁ Γ' Ρευμασμός, θὰ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἀναγνίστην τὰ καθέκαστα. Ἐγὼ εἶνε τώρα καιρὸς νὰ σας ἀποχαιρετήσω.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΤΡΙΣ

Σ' ἀγαπῶ, πατρίς εὐλογητὴ, Στήν ἀγάπην Ἀπριλὶνς πάντα σὲ κρατεῖ. Φαίνεται σὰ θεὰ ζωγραφιά. Ποῦ μᾶς δείχνει τοῦ Παντός τὴν ὁμορφίαν.

Κάθε σου γραμμὴ, καὶ μουσικὴ· Κάθε χρῶμα σου ψυχὴ τὸ κατοικεῖ. Κι' ὅλα σου, καὶ κάμποι καὶ βουνά, Ὑψηλὰ, βάθη, χρυσολάμπουν ζωντανά.

Ράντισμα σου οἶχνη κ' ἡ Ἀγνὴ Ἀπὸ ρόδα ποῦ δὲ βοῦσκονται ἐστὶ γῆ. Χάρισμα τοῦ ἡλίου σου φορεῖς Μιὰ πορφύρα, σὰ βασίλισσα, Πατρίς!

Στέφανα τὸ χέρι τ' οὐρανοῦ Μέσ' ἐστὶν ὥρα τὴν βαθεῖα τοῦ δεσπίνου Ἀπὸ μενεξέδων θησαυρῶν Στὸ κεφάλι σου σκουρίζει τὸ ἱερὸ!

ΚΟΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σήμερον θά σας διηγηθῶ κατὰ πότον τρόπον «ἐγλύτωσα» μίαν φορὰν ὅς πολὺ σπουδαία πράγματα: τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου καί... τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ξύλο ποῦ ἤθελε νὰ μου δώσῃ ὁ πατέρας μου.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν χρονολογίαν ἀκριβῶς· ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ ἦμουν μεγαλύτερος ἀπὸ δέκα χρόνων. Εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε τέλειος· φαίνεται ὅμως ὅτι ἐγὼ εἶχα πολὺ περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ δι' αὐτὸ καὶ ὁ πατέρας μου ἦτο πολὺ πλέον αὐστηρὸς ἀπὸ ἄλλους πατέρας...

Ἐνα πρωτὶ ἀνοιξιὰτικο ὁ πατέρας μου μ' ἐξύπνισεν ἑνωρὶς καὶ μου εἶπε νὰ τον συνοδεύσω εἰς ἕνα ἐξοχικὸν περίπατον ποῦ ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ὡς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Εἰς τὴν πατρίδα μας ὁ Ἅγιος Νικόλαος τιμᾶται εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὠραίου καὶ καταφύτου λόφου, ὅπου ὑπάρχει μιὰ ἐκκλησοῦλα, ἕνα μοναστηράκι, καθαρὸς ἀὴρ καὶ θεὰ θαυμασίη. Πολύ μου ἤρεσεν αὐτός ὁ περίπατος καὶ διὰ τοῦτο μὲ πολλὴν προθυμίαν ἐσηκώθην καὶ ἤρχισα νὰ ἐνδύωμαι. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἦτο καθημερινὴ καὶ ἐπειδὴ πιθανότατα ἡ πρωτὴν ἐκείνη ἐκδρομὴν θὰ παρετείνετο, εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπερνοῦσεν ἔτσι ἡ ὥρα καὶ δὲν θὰ ἐπὶ γαίνα πλέον εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ὁ πατέρας μου μ' ἐπερίμενε κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνος· εἶχε καὶ ἕνα παχουλὸ καὶ κάτασπρο ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον ἐχάιδευε σκυμμένος, ἐν ᾧ ἐκείνο ἐβέλαζε φαιδρότατα.

— Τί εἶνε αὐτό, πατέρα; εἶπα.

— Ἀρνί· δὲν το βλέπεις;

— Καὶ τί θὰ το κάμουμε;

— Νά, θὰ το πάρουμε μαζί μας εἰς τὸν περίπατον.

— Γὰ νὰ βοσκήσῃ;

— Ἐρχοῦ τώρα καὶ μὴ ρωτᾷς.

Ἐξεκινήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς. Εἰς τὸν δρόμον ἐγίναμεν φίλοι στενωτάτοι ἐγὼ καὶ τὸ ἀρνάκι. Ἐτρωγε χόρτον ἀπὸ τὸ χέρι μου, μ' ἐκυνηγούσε, τὸ ἐκυνηγούσε, ἢ ἐπερπατούσαμεν πλατὶ-πλατὶ, ὅταν ὁ πατέρας μου ἔλεγε νὰ παύσω πειὰ τὸ τρέξιμο.

— Τὸ ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸ τὸ ἀρνάκι καὶ σε παρακαλῶ πολὺ, πατέρα, νὰ μὴν το σφάζουμε, εἶπα.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἀπήντησε τίποτε. Γιατί ἀρᾷ γε...

Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Ἐμβήκαμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπροσκυνήσαμεν καὶ ἀνάψαμεν κεριά. Ὅταν ἐβγήκαμεν ἔξω ὁ πατέρας μου ἐπλησίασε ἕνα καλόγηρον καὶ κατὰ τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα τίποτε· τὸν εἶδα μόνον ποῦ τοῦ ἐδειξε τὸ ἀρνάκι.

Ἐμείναμεν ὀλίγην ὥραν ἐκεῖ—ἐπάνω καὶ ἐθαυμάσαμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν θεὰν ἀπὸ τοῦ λόφου. Ὑστερα ὁ πατέρας μου εἶπε!

— Ἐλα· εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνουμε. Ἐσὺ θὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖόν σου καὶ ἐγὼ ἐστὶ μαγαζὶ μου.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω ὅτι ἐγὼ εἶχα ὄρεξιν νὰ μείνω ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ ὑπόμνησις τοῦ σχολείου, τὸ ὅποτον εἶχα ξεχάσῃ, μ' ἔκαμε μελαγχολικόν. Μόνον ἡ φιλία καὶ ἡ συντροφία τοῦ ἀρνίου μ' ἐπαρηγοροῦσε ὀλίγον.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν λύπην μου, ὅταν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πάρωμεν τὸ μονοπάτι, διὰ νὰ φύγωμεν, εἶδα τὸν καλόγηρον ἐκεῖνον νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ ἀρνί.

— Ἐ, ποῦ το πᾶς; ἐφώναξα.

— Ἀφῆσέ τον, εἶπεν ὁ πατέρας μου σοβαρὸς. Τὸ ἀρνί εἶνε τῆς ἐκκλησίας. Τὸ εἶχα τάμει καὶ το ἔφερα.

Τάμει! Μολοντὶ ἤξευρα τὴν εὐλάβειαν τοῦ πατέρα μου καὶ ἐννοοῦσα ὅτι καθε ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία, ἐν τούτοις ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ κάμω ἐκεῖ μίαν μικρὰν σκηνήν. Ἐκλαψα, ἐφώναξα, ἐπαρακάλεσα, ἐφοβήρισα, δὲν ἤθελα νὰ φύγω, — κακὸ μεγάλο τέλος πάντων. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ τοῦ πατέρα δὲν ἴδρυνε ἀπὸ τέτοια. Μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἐτράβηξε διὰ τῆς βίας ἴσα κατὰ τὸ μονοπάτι. Ἐνῶ ἐφεύγαμεν ἄκουσα τὸ ἀρνί ποῦ ἐβέλαζε λυπητερά-λυπητερά...

Μ' ἐπίασε ἕνα πείσμα καὶ μιὰ ἀπελπισία ἀπερίγραπτη. Ἄν δὲν μ' ἐκρατοῦσε καλὰ ὁ πατέρας μου, δὲν το εἶχα γιὰ τίποτε νὰ πᾶσω ἀπὸ τὸν κατήφορον ἴσα ἐστὶ θάλασσα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἔμπορευσα νὰ το κάμω, ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶ ἀλλέως.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπα· κ' ἐγὼ δὲν θὰ πᾶω ἐστὶ Σχολεῖο!

— Ἄν σου βαστᾷ! εἶπεν ὁ πατέρας μου. Δὲν δὲν σ' ἀφήσω ἀπὸ τὸ χέρι ὡς τὴν πόρτα τοῦ σχολείου.

Εἶδα ὅτι μὲ τὴν βίαν δὲν κατόρθωνα τίποτε καὶ ἀπεφάσισα νὰ μεταχειρισθῶ τὸν δόλον. Ἐκαμα ὅτι μοῦ ἐπέρασαν ὅλα καὶ ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ δι' ἄλλα πράγματα. Ἐξέθαρρεῦθαι λοιπὸν ὁ πατέρας μου καὶ ἤρχισε νὰ μὴ με κρατῇ πλέον τόσῳ δυνατὰ. Ἐπιτέλους μοῦ ἄφησε καὶ τὸ χέρι ἐντελῶς.

Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπερίμενα... Μιὰ δυό, καὶ ροβόλῳ τὸν κατήφορον!... ἴσα ἐστὶ θάλασσα!...

Ὁ κατήφορος ἐκεῖνος ἦταν πολὺ δύσκολος. Μόνον κασιόκει θὰ ἔμπορευσε νὰ κατεβῇ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα μεγάλην εὐκνησίαν καὶ κατέβαινα μὲ τόση γρηγοράδα, ποῦ σὲ λίγες στιγμὰς εἶχα μακρυνθῆ τὸσον, ποῦ δὲν ἄκουα πλέον οὔτε τῇ φωνῇ τοῦ πατέρα μου...

Καὶ χωρὶς νὰ σταθῶ, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσω νὰ κυττάξω τί ἀπέγινεν ὁ πατέρας, — ἦμουν βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ με κυνηγήσῃ εἰς τὸν κατήφορον! — ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου καὶ ἐφθασα κάτω εἰς τὴν παραλίαν.

Ἐκεῖ πλέον ἦμουν ἡσυχος, ἀσφαλῆς, εὐχαριστημένος. Εἶχα γλυτώσῃ τὸ σῶμα τοῦλάχιστον, ἀφ' οὗ δὲν ἔμπορευσε νὰ πᾶρω τὸ ἀρνί...

Μὲ αὐτὰς τὰς φαιδρὰς σκέψεις, χωρὶς νὰ με τρομάξῃ διόλου τὸ μέλλον, ἐχάριζα ἀπὸ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν παραλίαν, ὅταν ἐξαφνα ἄκουα ἀπὸ τὴν θάλασσαν κάτι φωνὰς ἀπελπισίας. Κυττάζω καὶ τί βλέπω; Ἐνα παιδί ἐκοιμυδοῦσε· ἀλλ' ἦτον τόσῳ μικρὸ καὶ εἶχε προχωρήσῃ τόσῳ πολὺ, ὥστε δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Βάρκα καμμιὰ ἐκεῖ κοντὰ, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲν χάνω καιρόν· γδύνομαι, πέφτω εἰς τὴν θάλασσαν, — ὅσῳ γιὰ κολύμβει, ἂ, ἦμουν περίφημος! — πλησιάζω τὸ παιδί καὶ το σώζω.

Ἡ ἀπελπισμένη φωνὴ τοῦ εἶχαν συνθροίσῃ ἐν τῷ μεταξὺ κάμποσον κόσμον εἰς τὴν παραλίαν. Ὅταν ἐβγήκαμεν ἔξω, μᾶς ὑπεδέχθησαν μὲ χειροκροτήματα καὶ μὲ ζήτω.

— Εἰδότε ἐκεῖ θάρρος καὶ γρηγοράδα: ἔλεγον· λίγο ἀκόμη καὶ τὸ παιδί θὰ ἐπνίγουνταν!

Καὶ ὁλοένα ἤρχοντο καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ ἐρωτοῦσαν τί συνέβη καὶ ἐσχολίζαν τὸ γεγονός καὶ με ἐδακτυλοδεικτοῦσαν, ἐνῶ ἐνδυνάμουν μὲ ὑπερηφάνειαν... Φαντασθῆτε δὲ τί ἐγένετο, ὅταν ἦλθαν ἐπειτα καὶ οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ποῦ εἶχα σώσῃ. Ἄ, σὰς βεβαιῶ ὅτι ἡμην πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν θρίαμβόν ἐκεῖνον!...

Ἀλλὰ πῶς νὰ σας περιγράψω τὴν ἀπογοήτευσίν μου, τὴν ἐντροπὴν μου, ὅταν ἐξαφνα γυρίζω καὶ τί νὰ ἴδω;... Τὸν πατέρα μου! τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀνεκάλυψεν ἐκεῖ καὶ ἤρχετο ἀπὸ μακρὰ, σείων ἀπειλητικῶς τὸ μπαστοῦνί του!...

Ἀλλοίμονον! ὁ σωτὴρ, ὁ θριαμβευτὴς, θὰ ἐξυλοφορτόνετο! Ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπελπισθῇ νὰ με κυνηγήσῃ εἰς τὸν κατήφορον καὶ εἶχεν ἐξακολουθήσῃ τὸ μονοπάτι του, ἐφθασε τώρα δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν παραλίαν, διὰ νὰ με παραλάβῃ... Ἀπὸ τὸν θυμόν του, δὲν ἠρώτησε κἂν τί συμβαίνει ποῦ ἐβλεπεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον, πᾶν ἄλλο δὲ ὑπέθετεν ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἥρωας τῆς σκηνῆς... Καὶ ἔπεσε κατ' ἐπάνω μου ταχύς, ἄγριος, μὲ τὸ μπαστοῦνι ὑψωμένον:

— Ἄ, μαγκόπαιδο! ἐδῶ χαζεύεις; Σχολεῖο γρήγορα!

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ καταφέρῃ τὸ μπαστοῦνί του.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἄλλ' ἔτρεξαν καὶ τὸν ἐκράτησαν: — Μὴ! μὴ! Τέτοιο παιδί θὰ δειρῇ; Εἶνε ἥρωας, εἶνε σωτὴρας τὸ παιδί σου! Αὐτοῦ τοῦ πρέπειν βραβεῖα καὶ ὄχι ξύλο!...

Τὸ μπαστοῦνι τοῦ πατέρα μου ἔπεσε... ἀλλ' ὄχι πλέον ἐπάνω μου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ ἔχασεν ὁ καίμενος. Καὶ μὲ τὸ δίκην του! διὰ τοῦ νὰ περιμένῃ ἕνα τέτοιο ἐξαφνικόν!...

Ὅταν τέλος πάντων τοῦ ἔδωσαν τὰς ἀναγκαῖας ἐξηγήσεις, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν οὐρανόν—ἂ, ὁ πατέρας μου ἦτον πολὺ ἐνοεβής, — ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ εἶπε:

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος! Ἐγινε σήμερα ἕνα καλόν.

Καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς ἐμὲ καὶ ἐπρόσθεσε:

— Σὲ συγχωρῶ ποῦ δὲν ἐπῆγες σήμερα ἐστὶ Σχολεῖο. Καὶ ἔπρεπε νὰ σώσῃς ἕνα ἄνθρωπον γιὰ νὰ σε συγχωρήσω, καίμενε! Τόσῳ μεγάλο πρᾶγμα εἶνε τὸ Σχολεῖο καὶ τόσῳ ἀσυγχώρητη κάθε ἀπουσία!

Ὁ λόγος αὐτὸς εἶχε ἀποτέλεσμα. Δὲν ἔλειψα ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, χωρὶς μεγάλῃν ἀνάγκην. Ποῦ νὰ εὐρίσκω κάθε μέρα νὰ γλυτώνω ἄνθρώπους καί... τὸ ξύλο τοῦ πατέρα!...

KIMON AAKIANS

ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΑΕΑ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

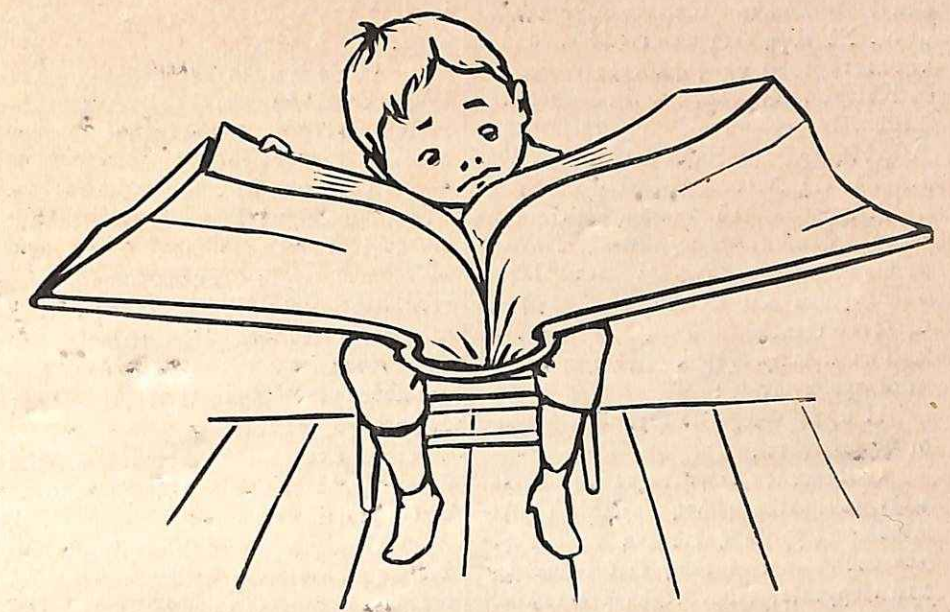
Ἡ ροδιὰ κοκκινωπὴ καὶ ἡ μπλιά πρασινωπὴ ὅλο ἔλεγον μιὰ μέρα ποῖα νὰ εἴν' ὠραιότερα, νῆνε κείνη ἡ αὐτὴ καρπερὴ καὶ φουντωτὴ.

Μ' ἀπ' τὰ λόγια τοὺς αὐτὰ δοχίσαν ὅς τὰ δυνατὰ ἢ δυὸ φίλες νὰ μαλλώνουν καὶ ἐς τὰλήθεια νὰ φουντώνουν ὡς ποῦ ἀπὸ μιὰ φραγὴ ἄκουσε τὴ χλαγογῇ.

Μία βάτος πιδὸ μωρὴ καὶ φωνάζ' ἢ ἀγκαθερὴ: «Τρεῖς ὠραῖες φιληνάδες» καίροδες εἶνε τοὺς καυγάδες »νὰ ἀφήσωμε θαρρῶ... »Φθάνει πιδὸ νὰ σας χαρῶ... »νὰ φωνάζω δὲν ἔμπορῶ!»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΜΕΣΑ.—Ἀλέκο! Ἐλα λοιπόν ἐστὶ τραπέζι! Ἐκρύψτε τὸ φαγί σου! ΑΛΕΚΟΣ.—Μιὰ στιγμὴ, νὰ βρῶ μιὰ λέξι ἐστὶ λεξικόν... Η ΦΩΝΗ.—Τώρα καὶ σὺ θὰ βρῇς τὴ λέξι; ΑΛΕΚΟΣ.—Ναί· θέλω νὰ λύσω μιὰν ἀκροστοιχίδα τῆς Διαπλάσεως... Ἄ νά! (περιχαρῆς) Ἰαμβος. Αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις! Τὴν ἔλυσα! Ζήτωωω! Τώρα, ἂν δὲν πάρω τὸ πρῶτον βραβεῖο τῆς μικρὰς τάξεως, νὰ μὴ με ξαναπῆτε Ἀλέκο!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 349)

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, σταματῶν συχνὰ διὰ νὰναπαύεται, ὁ Δίλυβελ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὴν πρωίαν μόλις ἐφθασε παρὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ ὁποία περιέκυκλونه τὴν λίμνην καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγων ὥρων διερχομένην τὴν ἀμαξοστοιχίαν. Τότε παρετήρησε μὲ ἀπερίγραφτον χαρὰν ὅτι εὐρίσκοντο πλησίον μικροῦ σταθμοῦ, ὅπου θὰ ἐσταματοῦσεν ἀφεύκτως ἡ μηχανή, διὰ νὰ παραλάβῃ ὕδωρ.

— Ἐγλυτώσαμε! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς μαῦρος. Τὸ τραῖνο θὰ σταθῇ ἐδῶ καὶ θὰ μᾶς πάρῃ.

Καὶ φορτωθεὶς ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν Φίλιππον τὸν ἔφερε εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου καὶ τὸν ἀπέθεσε κατὰ γῆς.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἀφυπνίσθη μετ' ἐλίγον ἀπὸ τὸν βαρὺν καὶ πολὺωρον ἐκείνον λήθαργον, εὐρέθη ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς γλῆος, κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν ἑνὸς δένδρου. Ὁ Δίλυβελ γονατισμένος πλησίον του ἔβρεχε τοὺς κροτάφους του καὶ τὸ μέτωπόν του μὲ ὕδωρ ψυχρόν.

— Καλὰ σας ἔλεγα ἐγὼ ὅτι εἴμαστε κοντὰ σὲ σιδηρόδρομον! ἀνέκραξεν ὁ μι-

κρὸς μαῦρος θριαμβευτικῶς, ἐνῶ ὁ Φίλιππος ἐκύτταζε γύρω του ἐκπληκτός. — Ποῦ εἴμεθα; εἶπε. Ἐπεράσαμε λοιπὸν τὴν λίμνην;

— Ὁχι! οὔτε θὰ τὴν περάσουμε, γιατί δὲν μποροῦμε. Ἀλλὰ ἔχει ἕνα σιδηρόδρομον, ποῦ πάει γιὰλδ-γιαλδ...

— Καὶ πῶς βρέθηκα ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος. Ἐγὼ εἶχα ἀποκοιμηθῇ κάτω ἀπὸ τὰ πεύκα τοῦ βουνοῦ.

— Ἐγὼ σὰς ἔφερα, ἐστὶ χέρι μου! ἀπήντησεν ὁ Δίλυβελ ὑπερήφανος.

— Καὶ τὰ παιδιὰ;

— Καὶ τὰ παιδιὰ.

— Καίμενε Δίλυβελ! Πόσῳ θὰ κουράσθηκες! ἐψιθύρισεν ὁ Φίλιππος.

Καὶ μόλις ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν, τὸ παιδίον ἀπέθεσε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς γλῆος καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ Δίλυβελ ἐκάθησε πλησίον του καὶ τὸν ἐβλεπε. Καὶ αὐτὸς ἐνύσταζε πολὺ· ἀλλ' ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀνησυχία τὸν ἐκράτουν ἄγρυπνον.

Μετὰ μίαν ὥραν σχεδόν, ὁ Φίλιππος ἐξύπνησεν. Ἦτο πολὺ καλλίτερα ὁ πυρετὸς εἶχε παύσῃ, δὲν εἶχε πλέον βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν· ἤσθαιτο ὅμως ἄκραν ἀδυναμίαν.

Ἦλθε τὸ μεσημέρι καὶ ἀκόμη ὁ Δίλυβελ ἐπερίμενε ἀγωνιωδῶς νὰκούσῃ ἀπὸ μακρὰν ἢ νὰ διακρίνῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἢ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην του, θὰ ἐφθάνεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

— Τὴν ἀκούω· ἡ γῆ τρέμει! ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν Φίλιππον διὰ τὸ νὰ τον ἐνθαρρύνῃ! Νά, βλέπω τὸν καπνὸ θὰ ἔλθῃ. Κάμετε λιγάκι ὑπομονή. Σὲ λίγη ὥρα θὰ εἶνε ἐδῶ. Παρατηρήσατε πόσῳ γρήγορα τρέχει.

Καὶ ὁ Φίλιππος ἔβλεπε πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν τῶ ἐδείκνυνεν ὁ Λίλυβελ, μὲ μειδιάμα πλῆρες ἐλπίδος ἐπὶ τῶν ὠχρῶν τοῦ χειλῶν.

Τέλος, ἀφ' οὗ ἐπερίμεναν πολλὴν ὥραν, ἤκουσαν πραγματικῶς ἓνα μὴ-κυθμὸν ἀπὸ μακρὰν καὶ μετ' ὀλίγον, ἀσθμαίνουσα καὶ καπνίζουσα ἐφάνη μία ἀμαξοστοιχία.

Τὴν πρώτην χαρὰν διεδέχθη σιγὴ καὶ ἐκτάκτου ἀγωνίας:

Ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἐσταματοῦσεν ἐκεῖ ἢ θὰ διήρχετο;

Ὁ Φίλιππος ἐλησμόνησε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ καὶ ἐσηκώθη ὀρθὸς. Ὁ Λίλυβελ ἀνερρήχθη εἰς ἓνα τηλεγραφικὸν στυλὸν καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ἐν θαυμαστῇ ἰσορροπίᾳ, σείων τὸ κουρελιασμένον κασκέτον τοῦ...

Ἀλλὰ νά! Ἡ ἀμαξοστοιχία ὀλιγοστεύει τὴν ταχύτητα τῆς. Ἡ μηχανή, τὸ τέρας ἐκεῖνο τὸ καπνίζον, ἔχει ἀνάγκη νὰ πῇ νερόν... καὶ θὰ σταθῇ. Ὁ Λίλυβελ κραυγάζει ὀλονέν:

— Σταθῆτε! Σταθῆτε!

Καὶ τῶ ὄντι, ἡ μηχανὴ ἐκλονίσθη, ἐξέβαλε δύο τρεῖς ὀξεῖς συριγμούς, συνοδευμένους ἀπὸ καπνὸν ὑπόλευκον, ἡ μακρὰ σειρά τῶν βαγονίων ἐσταμάτησε καὶ δύο ἄνθρωποι, πηδήσαντες κάτω, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἀποθήκην τοῦ ὕδατος, διὰ νὰ γεμίσουν τὸν λέβητα.

Ὅταν ὁ ὀδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας εἶδε τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀραπάκι ἐπάνω εἰς τὸν τηλεγραφικὸν στυλόν, ἀνέκραξε:

— Ἐ, ἀραπάκο! Τί γυρεύεις ἐκεῖ;

Κατόπιν, ἰδὼν τὸν Φίλιππον ὠχρὸν καὶ ἀσθενῆ, σθηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἀποθήκης, εἶπε:

— Νά κ' ἓνας ἄλλος ἐδῶ. Μὰ αὐτὸς εἶνε ἄσπρος... καὶ μοῦ φαίνεται ἄρρωστος.

Ὁ Φίλιππος ἐκύτταξε τὸν ὀδηγὸν καὶ ἐμειδίασεν. Ἡ γλυκύτης τοῦ μειδιάματος ἐκείνου διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Περιμένετε τὸ τραῖνο; ἠρώτησε. Μήπως θέλετε νὰ περάσετε τὴν λίμνη;

— Ἄν ἔχετε τὴν καλωσύνην, κύριε! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Εἶμαι ἄρρωστος καὶ δὲν ἠμπορῶ πεῖν ἀνὰ περπατήσῃ.

— Τὸ βλέπω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ ἄγαθος ἄνθρωπος... Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακρυὰ;

— Ἀπὸ τὴν Σαττανόγαν, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, κρύπτων τὴν ἀλήθειαν ἐπιτηδες, διὰ νὰ μὴ δώσῃ πληροφορίαν, ἢ ὅποια θὰ ἐχρησίμευε τυχόν εἰς τοὺς καταζητούμενους τοὺς δραπέτας.

— Ἄμ, τότε δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐγίνατε ἔτσι πετὰ καὶ κόκκαλο! ἀνέκραξεν ὁ ὀδηγός. Ἐλα λοιπόν, ἀνέβα ἐστὶν τραῖνο. Θὰ σε βγάλω ἐστὶν ἄλλο μέρος τῆς λίμνης.

— Ὡς καὶ τὸν φίλον μου! εἶπεν ὁ Φίλιππος, δεικνύων τὸν Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη κατέλθῃ ἀπὸ τὸν στυλὸν καὶ ἐστέκετο ἐκεῖ.

— Αὐτὸ τὸ ἀραπάκι; πολὺ καλὰ ἄς ἔλθῃ καὶ αὐτός! Καὶ οἱ δύο μαζὶ δὲν ζυγίζετε περισσώτερο ἀπὸ μιὰ γάτα.

— Ἐ, ποῦ εἶσαι; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θερμαστήν. Κάμε μιὰ θέσι αὐτοῦ γιὰ τὸ παιδί. Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ... σὰν νὰ ἔχῃ νὰ φάγῃ μιὰ ἐβδομάδα. Ἐρχεται πεζὸς ἀπὸ τὴν Σαττανόγαν, φαντάσου!

Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἄγαθος ἄνθρωπος, ἂν ἤξευρε τῶ ὄντι ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά!

— Ὅσῳ γιὰ θέσιν θὰ οἰκονομήσουμε, ἀπήντησεν ὁ θερμαστής, βλέπων καὶ αὐτὸς μὲ συμπάθειαν τὸν Φίλιππον. — Πεινάς, μικρέ μου; τὸν ἠρώτησεν, ὅταν ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, κύριε! ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Διψῶ μόνον.

— Διψᾷς; τώρα στάσου!

Καὶ ὁ καλὸς θερμαστής προσέφερεν εἰς τὰ παιδιά ἀπὸ ἐν φλυζάνιον θερμοῦ καφέ μὲ πολλὴν ζάχαριν καὶ μὲ ὀλίγην ρακίαν.

— Πιέτο αὐτὸ καὶ ὕστερα τὰ λέμε! εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον. Θὰ γίνῃς καλὰ ἐστὶν στιγμή!

Τὸ εὐδὲς ἐκεῖνο ποτὸν ἀνεξωγοῦνῃσε τὰ ἐξηντηλέμενα παιδιά.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχε πρὸς τὴν λίμνην, ὁ Φίλιππος ἔβλεπεν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τῆς μηχανῆς.

Ἐξαφνὶ ἀνέκραξε:

— Μπα! τί βλέπω; κυπαρίσσια καὶ βανάνες! Εἴμεθα χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν Λουζιάνην!

— Ναί! καὶ σὲ μιὰ ὥρα, ἀφ' οὗ περᾶσουμε τὴν λίμνην, θὰ εἴμεθα εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

Ἦστραψεν ἀπὸ χαρὰν τὸ πρόσωπον τοῦ Φίλιππου, ὅταν ἤκουσε τὴν μαγικὴν αὐτὴν λέξιν. Αἱ δυνάμεις τοῦ ἐπανήλθον ἀμέσως.

— Εἴμεθα τόσῳ κοντά! τόσῳ κοντά! ἔλεγε πρὸς τὸν Λίλυβελ. Καλὰ λοιπόν τὸ ἔλεγα ἐγώ! αὐτὴ εἶνε ἡ λίμνη μας! Τί μεγάλη ποῦ εἶνε, τί κυανῇ, τί εὐμορφῇ! Νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε θάλασσα.

Καὶ ἐνῶ συνωμίλουν παιδρῶς τὰ δύο παιδιά, ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ... Μετ' ὀλίγον οἱ μικροὶ δραπέται ἀπεβιάζοντο εἰς τὰν σταθμὸν τῆς Νέας Ὀρλεάνης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ

(ΜΥΘΟΣ)

Ἡ γέρθη ποτὲ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ραβδίων καὶ τοῦ τυμπάνου.

Τὰ ραβδία ἔλεγον πρὸς τὸ τύμπανον: «Ἡμεῖς κτυπῶμεν, ἡμεῖς ὀδηγοῦμεν τὸ στρατεῦμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Τί θὰ ἦτο τὸ τύμπανον χωρὶς τὰ ραβδία; Ἐνὰ παλαιοκλιτικὸν στρογγυλὸν μ' ἓνα δέμα τενωμένον ἀπ' ἐπάνω!»

Καὶ ἔλεγε τὸ τύμπανον πρὸς τὰ ραβδία: «Σιωπήσατε, ἀχάριστα! Χωρὶς τὸ δέμα μου καὶ τὸ κινδύνον μου, θὰ ἐκτυπούσατε εἰς τὸν ἄερα καὶ δὲν θὰ σας ἤκουε κανεὶς!»

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ τυμπανιστὴς ἐμειδίασε καὶ εἶπε:

«Καὶ δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, τί θὰ εἴσθε, καὶ σεῖς ραβδία, καὶ σὺ τύμπανον, ἂν ἔλπειν ὁ τυμπανιστὴς;»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 350)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐφυγε! καλλίτερα. (Ἀνοίγει ἓνα συρτάρι). Πάρε, κυρὰ παραμάνα, αὐτὸ τὸ μεταξωτὸ μανδύλι. Ζεῦρεῖς ἀπὸ πότε σοὺ το φυλάγω;

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Συγκεκινημένη). Μὲ θυμοῦσιν, πουλάκι μου;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐλα, πάρε το! Καὶ σὺ, Μαρούλα μου, πάρε αὐτὸ τὸ χρυστὸ σταυρουλάκι! νὰ το φορῇς καὶ νὰ με θυμᾷσαι.

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Καὶ χωρὶς τὸ σταυρουλάκι, σὰς θυμοῦμαι καὶ θὰ σας θυμοῦμαι πάντα, κυρία Ἰουλία.

ΙΟΥΛΙΑ. — Πάλι κυρία! ἂν με ξεναπῇς ἔτσι, θὰ σοὺ πάρω πίσω τὸ σταυρό!.. Ἐλα τώρα, φίλησέ με. (Τὴν φιλεῖ). Μπράβο!.. Ἄ, στάσου! πρέπει νὰ βρῶ κάτι τι καὶ γιὰ τὴν Γιαννούλα. (Ψάχνει). Ἄ, βρήκα! νὰ μιὰ καρδιά χρυσῇ, μὲ κόκκινα πετραδάκια. Ἄμα ξανάλθῃς, θὰ σοὺ δώσω καλλίτερο πρᾶγμα. Ἐλα λοιπόν, τί κοντοστέκεσαι;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Τὸ πέρνω, ἀφ' οὗ μοῦ το δίνετε, κυρία Ἰουλία. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἀναστηθήκαμε μαζί... Ἐγὼ ἐμεγάλωσα μὲ τὴν κυρία Εὐτέρπη! ἐκεῖνη ἤθελε νὰ μ' ἀγαπᾷ... καὶ νὰ... ..

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐννοια σου, Γιαννούλα μου. Καὶ ἡ Εὐτέρπη ἂν δὲν σ' ἀγαπᾷ, ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ τὲς δύο σας; καὶ τὲς δύο σὰς ἔχω σὰν ἀδελφές... Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι εἶνε κακὸ κορίτσι ἡ Εὐτέρπη! Αὐτὴ εἶται κάνει! ἀλλὰ μέσα της αἰσθάνεται πολὺ... ὦ, τί εὐτυχής, μὰ τί εὐτυχής ποῦ εἶμαι σήμερὰ! Ζήτω! (Πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς γύρω-γύρω εἰς τὸ δαμάτιον)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΑΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — (Ἀδελφῶς πρὸς τὴν Ἰουλίαν). Τρέλες θὰ κάνῃς ἐσὺ αἰώνως; Δὲν σοὺ ἐφθασαν τὰ πρωινά;... Ἐπρεπε νὰ ἐντρέπῃσαι καὶ λιγάκι! Πιὸ ἄτυχτο παιδί ἀπὸ σένα, δὲν εἶδα! (Βλέπουσα τὴν Κυρὰ Χρυσήν). Μπα! καλὲ τί βλέπω; ἡ κυρὰ Χρυσή;

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Προχωροῦσα μὲ συστολὴν). Μάλιστα, κυρία. Ἐκαμα καλὰ ποῦ ἦλθα νὰ ἰδῶ τὰ κορίτσια μας;

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἀκούς ἐκεῖ! καὶ ρωτᾷς; Πολλὸ ἄσχημα ἔκπλεε μάλιστα ποῦ δὲν ἦλθες τότεν καιρό. Ἄ, ἐδῶ εἶνε καὶ τὰ κορίτσια σου, βλέπω. Πῶς ἐμεγάλωσαν τὰ καϊμένα! καὶ τί γερὰ ποῦ φαίνονται!

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — Καὶ τί καλὰ ποῦ εἶνε, κυρία μου! οὐ πῶς θὰ τα παίνεσω, γιὰτὶ εἶνε παιδιά μου...

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — ὦ, τὸ πιστεύω! (τὰ θεωρεῖ). Εἴδτε τὴν Εὐτέρπη μου; Πῶς θὰ χαρῇ νὰ σας ἰδῇ! πῶς θὰ χαρῇ!

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Στενάζουσα). Ἐ, ἐσεῖς κυρία μου, εἴθε πάντα τόσῳ καλῇ! τόσῳ καλῇ...

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Μὰ τί ἔχεις, κυρὰ Χρυσή; Μοῦ φαίνεται πολὺ λυπημένη!.. Μήπως σὲ δυσἀρέσειε κανένας ἐδῶ; (Βλέπουσα τὴν Ἰουλίαν). Μήπως σοὺ ἔκαμε τίποτε αὕτη;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐγώ, μητέρα; τί λέτε!

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ξεῦρω κ' ἐγώ! Εἶσαι τόσῳ ἄτακτη!

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — ὦ, μὴ τὴν μαλώνετε, κυρία μου! Κανένα παράπονον δὲν ἔχουμε ἀπὸ αὐτήν. Τὸ ἐναντίον μάλιστα! (Στενάζει).

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἐλα, κυρὰ Χρυσή! θέλω νὰ μοῦ πῇς τί ἔχεις. Μήπως δὲν σ' ἐδέχθη καν καθὼς ἐπιθυμοῦσα; Ἄ! ἡ Ἰουλία θὰ σ' ἐλύπησε καὶ μοῦ το κρύβεις. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν). Ἀκόμη λοιπὸν δὲν ἔμαθες νὰ φέρεσαι; Δὲν βλέπεις τοῦλάχιστον τὴν ἀδελφὴν σου;... Ἄ! ἡ Εὐτέρπη μου εἶμαι βεβαία ὅτι οὐ καλῇ πολὺ καὶ ὅτι θὰ φερθῇ ὅπως πρέπει. — Νά τὴν!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΕΥΤΕΡΠΗ, ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Δὲν χαιρεταί, κόρη μου ποῦ μᾶς ἦλθε ἡ κυρὰ παραμάνα μὲ τὰ κορίτσια της;

ΕΥΤΕΡΠΗ. — (Μὲ προσποιητὴν χαρὰν). Πολύ, πολὺ, μητέρα!

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἄ τὲ ἤξευρα! Ἡ Εὐτέρπη μου ἔχει τόσῳ καλὴν καρδίαν! (Πρὸς τὴν Μαρούλα). Τί ἔχεις ἐκεῖ; Μήπως σοὺ ἔχαριτε τίποτε ἡ κόρη μου; Πῶς μ' εὐχαρίστει ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ καλοσύνη της;

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — Μὴ θυμώσετε, κυρία μου. Ἡ Ἰουλία, καὶ ὅχι ἡ κυρία Εὐτέρπη, μοῦ ἔχαρισε ἓνα σωρὸ πρᾶγματα. Ἰδοῦ.

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἡ Ἰουλία! Καὶ πῶς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε;

ΙΟΥΛΙΑ. — ὦ, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, μητέρα.

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Καὶ ἡ Εὐτέρπη;

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — ὦ, κυρία μου! Ἐμεῖς οἱ

πτωχοὶ δὲν εἴμεθα ἄξιοι οὔτε νὰ τὴν ἰδοῦμε, οὔτε νὰ τὴν ὀμιλήσουμε! Δὲν μας καταδέχθηκε...

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — (Θυμωμένη). Μπα! τί ἀκούω;!

ΕΥΤΕΡΠΗ. — (Ταραγμένη). Μὴν τα πιστεύετε, μητέρα!

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Πῶς; Νὰ μὴν πιστεύω ὅ,τι ἀκούω καὶ ὅ,τι βλέπω; Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου! Πόσον μ' ἐτύφλωνε ἡ ὑπερβολικὴ μου ἀγάπη! — Καϊμένη μου Ἰουλία! Διατί νὰ μὴ γνωρίσω ἐνωρίτερα τὴν ἀγαθὴν σου καρδίαν; Ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ θὰ σε ἀποζημιώσω διὰ τὴν ἀδικίαν μου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μητέρα, κάμετέ μου λοιπὸν ἀμέσως μιὰ χάρι. Συγχώρησατε τὴν Εὐτέρπη! (Τρέχει καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς της).

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — ὦ, καλὸ μου παιδί!..

ΙΟΥΛΙΑ. — Μητέρα μου, συγχώρησε τὴν ἀδελφὴν μου...

ΚΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ποτέ! Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀχαριστία δὲν συγχωρεῖται ποτέ! (Πρὸς τὴν Εὐτέρπη). Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σὲ εἶπα! Γιατί νὰ μὴ σε μεταχειρισθῶ σκληρὰ, ἀφ' οὗ ἐσὺ μετεχειρίσθης ἔτσι, ἐκείνους ποῦ ὤφειλες νὰγαπᾷς; Τί νὰ περιμένω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, ὅταν τὴν βλέπω κλειστὴ πρὸς τὴν ἄλλην σου μητέρα; Παιδί που δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν εὐγνώμονε τὴν παραμάνα του, οὔτε τοὺς γονεῖς του ὀχλαπῆση ποτέ!

[Παράφρασις]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Σκοπὸς τοῦ Ταμείου. — Ἀναλόγως τοῦ μέγροι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους συναχθησόμενοι ποσὸν ἐκ τῶν ἐκαστοῦ εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμούντος νὰ συνεισφέρῃ, ὁ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοχοῦ Σχολεῖα τοῦμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» αὐτῆς, ἵνα διανεμηθῶσιν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας ἀπόρους μαθητάς. Αἱ εἰσφοραὶ, ἐξ οἰουδήποτε ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματῶν, στέλλονται ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».]

ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	Δρ. 54,40	Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ. 60,90
Μὴ με λησμονεῖ...	2,—	Ὁραία Πρίγκηπος...	1,—
Ἀλεξάνδρα Γ. Χρηστομάνου...	2,—	Διόδοτος...	3,15
Συνδρομητρία ἐκ Σμύρνης ἀνωκυμῶς...	1,50	Γῆ τῆς Ἑλλάδος...	2,—
Λευκὴ Πεταλούδα...	1,—	Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης...	2,—
Εἰς μεταφορὰν	Δρ. 60,90	Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου	Δρ. 69,05

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύνανται νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομᾶς, ἐξ οἰαδήποτε πολεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίτης πρὸς τοὺς κ.κ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ροχαλίζεις, Κουφιοκεφαλάκη ;
— Ποτέ, φίλε μου !
— Μά είσαι βέβαιος ;
— Βεβαίως ! 'Αφ' οὗ ἔμεινα ἄγρυπνος
ὁλόκληρη νύκτα διὰ τὴν βεβαιότητά μου.

*
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χρυτῆς Πεταλούδας

Κάτωθεν τῆς οἰκίας τῆς *Νεραΐδας τοῦ Γαλοῦ*
ὑπάρχει *Φαρμακεῖον* ὃ *Σοφὸς Ἱπποκράτης*.
Μίαν ἡμέραν κάποιος ἠρώτησε τὴν *Νεραΐδα*
τοῦ *Γαλοῦ* :

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος τοῦ *Φαρμα-*
κειοῦ ;

— *Σοφὸς Ἱπποκράτης* ! ἀπαντᾷ ἐκείνη. Τὸ
λέγει μάλιστα καὶ ἡ ἐπιγραφή.

*
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χιονοσπέντου Τυμπερτῶ

Μετὰ τὴν καύσιν ἐνὸς ὥραιου πυροτεχνήμα-
τος, κατενθουσιασμένος ὁ μικρὸς *Μιμῆς* ἔρω-
τῶν τὸν πατέρα του :

— *Μπαμπά*, ἂν τώρα φωνάξῃ ὁ κύριος *Μιμῆς*,
θὰ το ξανακάψῃ ;

*
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐκτάκτως ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γρά-
φει σήμερον ἡ ἀνεξάντλητος *Ποιμενικὴ Φλο-*
γέρα. Ἀκούσατε : «Εἰς τὴν τάξιν μου δὲν εἴ-
μεθα παρὰ μόνον ἑνδεκα κοράσια· κατὰ τὸς ὥ-
ρας τῆς ἀργίας ἡ κουβέντα μας πάντοτε ἀφορᾷ
σέ. Καὶ ὅταν ἀρχίσωμεν δὲν παύομεν, διηγού-
μεναι τὰ ὥρατά σου περιεχόμενα εἰς ἐκείνας, αἱ
ὁποῖαι δὲν σε λαμβάνουν καὶ τὰ διηγούμεθα ὅλαι
μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἐκεῖναι ἐπιτέλους
ἐκατάλαβαν ὅτι εἶσαι κατὰ ἔκτακτον. Ὅταν δὲ
καμμίαν φορὰν μᾶς ἰδοῦν νὰ ὀμιλοῦμεν, προτοῦ
νὰ πλησιάσουν λέγουν : «Ἐξάπαντος διὰ τὴν
Διάπλασιν ὀμιλεῖτε.». — Καὶ ἔρχεται μία μίζ
καὶ κάθεται κοντά μας : «Νάκούσω κ' ἐγώ !
λέγουν. «Ἀχ ! πέτε το ἀπὸ τὴν ἀρχήν.»

Διὰ δὲ τὸ «Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων» ἡ *Ποι-*
μενικὴ Φλογέρα μοῦ γράφει : «Μετὰ τὴν α'
δόσιν μὴ θαρρῆς ὅτι ἐλθσμένησα τὸ ἀγαπητὸν
Ταμεῖον· ὅχι, δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ το
λησμονήσῃς. Τώρα μάλιστα ἐβγάλα καὶ λαγεῖον,
εἰς τὸ ὁποῖον ὅστις κερδίσῃ, θὰ πύρῃ ἐν ἐργό-
χειρον, τὸ ὁποῖον πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐκέν-
τησα καὶ ἐλπίζω νὰ ποικίλῃ οὕτω χρήματα προ-
ωρισμένα διὰ τὸ Ταμεῖον. Ἀλλὰ διὰ τὸ δη-
μοσιεύεις συχνὰ δελτίον ; Μήπως δὲν σου στέλ-
λουν χρήματα ; Ἄ, δὲν το πιστεύω...»

Νὰ το πιστεύσῃς, *Ποιμενικὴ Φλογέρα* ! Οἱ
φίλοι μου δυστυχῶς δὲν δεικνύουν τὴν προθυ-
μίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεριμένα. Φαντάσου ὅτι οὐτε
ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι διὰ θερμὸν ἐπιστολῶν μὲ προ-
ετρέψαν εἰς τὴν ἀνασώστασιν τοῦ Ταμεῖου, δὲν
μὲ ἔστειλαν ἀκόμη τίποτε. Νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ
μου στείλουν ἀργότερα καὶ ἐπὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ
σχολικοῦ ἔτους θὰ συναχθῇ ἀρκετὸν ποσόν ; Ὁ-
πωδὴποτε, ἂν εἶχαν ὅλοι τὴν προθυμίαν σου,
χαρὰ εἰς τοὺς Ἀπόρους Μαθητάς !

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Κληρονόμος τοῦ*
Ροβινσών. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ διαμαρτυρηθῇ
διὰ τοῦτο ὁ Χάνδος. Ὅτι, ἔστειλεις ἐλήφθῃ.
Γράφε μοι, σὲ παρακαλῶ, συχνά.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν
προσωπογραφίαν, *Μέδουσα*. Νὰ ἰδοῦμεν πότε
θὰ ζωγραφίσῃς καὶ ἐμὲ. Ἀλλὰ καὶ τὸ *ξεσπά-*
θωμά σου βλέπω ὅτι προσδεύει λαμπρά. Σοῦ
ἔστειλα τὰ ζητηθέντα Δελτία Ἐγγραφῆς καὶ σε
εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ.

Πρὶν μοι γράψῃς, *Γῆ τῆς Ἑλλάδος*, ἐνό-
ησα ὅτι πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως καὶ ἐπρό-
λαβα τὰ πράγματα διὰ τῆς σιωπῆς. Εὐχόμαι
νὰ παρίσθῃ ταχέως ἡ ἀσθένεια τοῦ ἰδιαίτερου
σου Ταμεῖου.

Βεβαίως, *Διχμάλωτε Χελιδόν*, θὰ ξαναδῇ

μοσιεύσω εἰκόνας πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Ἐ-
λαβα τὴν εἰσφοράν σου, τὴν ὁποίαν θὰ ἴδῃς ἀνα-
γεγραμμένην εἰς τὸ Γ' Δελτίον. Σ' εὐχαριστῶ
πολύ. Δὲν ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ σου εἶπω
τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Ἄν ἐπιθυμῇς νὰ
το μάθῃς, εἰμπορεῖς νὰ ἐρωτήσῃς δι' ἐμοῦ τοὺς
ἰδίους—ὅπως γίνεται πάντοτε

Ἀπαντᾷ πάντοτε εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, *Δγ-*
δρεῖτε Ἡπειρώτα. Πότε μοῦ ἔστειλεις ἐκείνην,
εἰς τὴν ὁποίαν δὲν σου ἀπήντησα ; φαίνεται ὅτι
δὲν θὰ τὴν ἔλαβα, καὶ ἂν ἔγραφες τίποτε σπου-
δαῖον, ξαναγράφε το.

Τώρα λοιπὸν ἐξηγῶ, *Ἀνοικτόκαρδε*, πῶς τὸ
διηγήμά σου ἐνὸς ἤρχιζε τὸσον ὥρα, ἔτελεινε
τὸσον βεβιασμένως. Ἡναγκάσθης νὰ το συντο-
μεύσῃς, ὅταν εἶδες ὅτι εἶχε 950 λέξεις. Ἀλλ'
ἀντὶ νὰ το συντομεύσῃς ἰσχυρὸς παντοῦ, τὸ ἐσυν-
τομεύσεις μόνον εἰς τὸ τέλος, οὕτω δὲ ἔχασα τὴν
ἀρμονίαν σου. — Ὅχι δὲν μοι φαίνονται ἐγω-
στικὰ ὅσα μοι γράφεις· ἀπεναντίας πολὺ εὐλικρινῆ
καὶ μετρίφρονα.

«Ἡμῖν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν *Εκ-*
κλησίαν—μοῦ γράφει ἕκ Παρισίων ἡ *Ἑλληνικὴ*
Καλλιτέχνης. — Ἀφ' οὗτο ἤλθον ἐδῶ δὲν ἦ
κουσα τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, φαντάζεσαι δὲ
τὴν χαρὰν μου ὅταν εἶδα τόσους Ἑλλήνας καὶ
Ἑλληνιστάς εἰς τὴν Ἑκκλησίαν. Ἐνόμισα ὅτι
εὐρίσκειν πλησίον τῶν γενέων μου καὶ τῶν
μικρῶν μου ἀδελφῶν. Πρὸ εἰκοσι ἡμερῶν, ὅταν ὁ
Βασιλεὺς μας ἦτο ἐδῶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἑκκλη-
σίαν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν το ἤξευρα καὶ ἐλυπήθην πολὺ
ποῦ δὲν τὸν εἶδα.». Καὶ ἐνθυμούμενην ὅτι εἰς
τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Τσαρῶν μόνον τὸ καπέλον τῆς
Τσαρίνας κατώρθωσε νὰ ἰδῇ, ἡ *Ἑλληνικὴ Καλ-*
λιτέχνης προσθεῖτε χαριέστατα : «Τοῦλάχιστον
καὶ αὐτοῦ μόνον τὸ καπέλον ἂς ἔβλεπα !»

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — Ἡ *Λευκὴ*
Πεταλούδα ἀσπάζεται τὴν *Λευκὴν Βιολέτταν*
καὶ τὴν *Τσουνκιδαν*. — Ὁ *Ἀνδρέως Ἡπειρώ-*
της πληροφορεῖ τὴν *Καρδερῖναν* ὅτι δὲν εἶνε
μαθητὴς τοῦ Ὁδεῖου καὶ ὅτι ἔχει 2 1/2 ἔτη ἀφ'
οὗτο ἤρχισε νὰ μανθάνῃ βιολί μ' ἓνα καλὸν δι-
δάσκαλον. Ὁ ἴδιος νομίζει ὅτι τὸ *Μαρτεῖον τῆς*
Δωδωνῆς θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ ἂν ἐκδίδῃ τὸ Ἀ'
Βραβεῖον καμμιᾶς Κυριακῆς, διότι εἶνε μετὰ-
λιον ἀπὸ σοκολάταν καὶ ὡς ἤκουσε, εἶνε λιγὰκι
λαίμαργος εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. (μοῦ γρά-
φει καὶ κατὰ ἄλλο, ἀλλ' ὑπὸ ἐχεμύθειαν.) — Ὁ
Καλὸς Ἄνθρωπος ἀσπάζεται τὸν πρῶτον *Καλὸν*
Γεῖτονα, τὸν *Ναυτην* τοῦ *Αἰγαίου* καὶ τὸν
Λευκὸν Κόρικλον, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὴν δια-
μονήν. — Ἡ *Διχμάλωτε Ἰελιδὸν* ἀσπάζεται
τὸν *Ναστραδδὶν Χόντζαν*, τὴν *Δεάν* καὶ τὴν
Καρδερῖναν (τῆς ὁποίας ὅμως ἔχει νὰ ἀκούσῃ πολ-
λὸν καιρὸν τὸ κελᾶδμα.) — Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλά-*
δος παρακαλεῖ τὸν *Χρυσὸν Αἰῶνα* νὰ μὴ φω-
νάζῃ τὸ ψευδώνυμόν της εἰς τὸν δρόμον· συνιστᾷ
δὲ εἰς τὸν *Παγωμένον Ὁκεανὸν* νὰ μὴ ἐξέρ-
χεται ἀργὰ εἰς τὴν ταράσαν, διότι *ἀποπα-*
γώσῃ. — Ἡ *Μέδουσα* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν*
τοῦ *Φαλήρου*, ὁρκεῖται δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν της,
ἡ ὁποία ἔχει τὸσον δύναμιν, ὅτι αὐτὴν δὲν θὰ
τὴν μαρμαρώσῃ ποτέ, ἀλλὰ δι' ἄλλον τινὰ πολὺ
ἀμφιβάλλει. — Ὁ *Νικόλαος Καίρης* παρα-
καλεῖ τὴν *Λιονισμένην Ὁδησάν*, εἰς κατοικίῃ
εἰς τὴν Ὁδησάν, νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὸ ὄνομα
τῆς οἰκογενείας της καὶ θέλει τὸν υποχρεώσῃ. —
Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* ἀσπάζεται τὴν *Μυρο-*
δόλον Ροδῆν, τὴν *Ἀρεμωτὴν* καὶ τὴν *Χρυσὴν*
Βροχήν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φυλάκι στέλλει ἡ *ἈΔ-*
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Χρυσάετον* καὶ
ἀδελφούς του, *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον*,
Ἄπτερον *Νίκην*, *Νικόλαον Καίρη*, (ἔστειλα
τὸ βιβλίον) *Καλὸν Ἀνθρωπον*, *Λευκὴν Πε-*
ταλούδαν, *Τρικνωμίδην Μαλέαν*, *Τριπόδε-*
μον, *Χαλασὸν Κόρονον*, *Πέτραν Σπανδάλου*,
Μαρίδαν τοῦ *Φαλήρου*, *Εἰδωρον Οἰκίαν*,
Τζι-τζι-Μπούμ-Μπούμ; κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Νοεμ-
βρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡλικίας στέλλονται μέχρι 9 Δεκεμβρίου ἐ. ε.

614. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ἓνα εἶνε γράμμα, μὲ τάλλο ἐρωτῶ.
τὸ σύνολόν μου δένδρον τὴν λύσιν σου ζητῶ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ.

615. Δεξιόγριφος.

Ἐν εἰς προῖον γλυκὺ ἀντωνυμίαν θέσης,
τῆς Μεσογείου ἔν νητὶ εὐθὺς θάποτελέσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ἀσιουλάκι τῆς Λέσδου

616. Στοιχειόγριφος.

Ἀκουσέ με, ἂν δελήσῃς
Χὶ νὰ γράψῃς Σὶ νὰ δούσῃς,
τὰ βουνὰ θὰ παραιτήσω
καὶ 'ς τοὺς πόλους θὰ πηδήσω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

617. Αἰνίγμα δημῶδες.

Μαυρομούτσουνα μούλάρια-βροκανίζουσε πουνά-
[ρα].
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτ Τίτ

618. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μιδας, ὁ Μενέλαος, Δίσχυλος καὶ Φινίας,
ὁ Ξενοφών, καὶ ὁ Θαλῆς καὶ ὁ Γοργίας
σοὶ δίδονται ὡς βοηθοὶ μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως
νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου Ἀνακταλάδου.

619. Ρόμβος.

Εἰς τὸν κισσὸν τὸ πρῶτον μου εὐκόλως θὰ το
[εὐρῃς].

Εἰς τοὺς θεοὺς τὸ δεύτερον—Μυθολογίαν ξεύρεις.
τὸ τρίτον μου πᾶς ἄνθρωπος· ἐτὴν κεφαλὴν το ἔχει
τὸ τέταρτον γὰ νὰ γενῇ μὴ πόλις τὸ παρέχει
ὅπου τὸ πέμπτον μου ἐκεῖ καὶ ἄκρα εὐνομία·
τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἔσχατον γράμμα καὶ ἀντωνυμία.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυφαίου

620. Γωνία.

Γ + + + + = Πόλις τῶν Ἰνδιῶν
+ Ω + + + = Ἀμυντικὸν ὄπλον
+ + Ν + + = Θυγάτηρ μάντεως
+ Ι + + + = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
Α + + + + = Μουσικὸν ὄργανον
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀημοῦ, Ι. Τζήλου

621-622 Μεταμορφώσεις.

1, ἡ Ζύμη δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄρτος
2, ἡ Ἥττα διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Νίκη*
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναγερμένου Βασιλοπούλου.

623. Συλλαβικὴ ἀκροστική.

Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀδελφῆς ἡρώς.

1, Ζῶν. 2, Λίμνη τῆς Ῥωσσίας. 3, Ἀνε-
μος. 4, Ὀρεικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαθαίνου Δρόμου.

624. Φωνηεντόλιπον

ν δ-τ-δν-δ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰτοῦ τῶν Ὁρίων.
625. Γρίφος.

Ἡ ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι, + τίνι ἡ σιγὴ ἂν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πέτρας Σπανδάλου.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1896

517. Χρύσης (χρή-σος) — 518. Ὅρος, Ὁ-
νος. — 519. ἡ Χελιδόν.

520. BO NO-H-MA BO-H-AP-O-MI-QN MA-MI-PA QN I AHO IΠΠΟΣ ΑΙΘΙΚΛΑ ΑΜΦΙΠΑΡΟΣ ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ

522-523. 1. Φόλος, ὄλος, οἶος, οἶκος, Ροῦ-
κος. — 2. Μίλων, μίλων, μῆλον, Μήλος, ἥλος,
ἥρος, ἥρος. — 524-528. Τῇ προσηκῇ τῆς
συλλαβῆς ΠΑ σχηματίζονται αἱ λέξεις : Ἀρ-
παγος, δαπανῶ, Ἀσπασία, πάμπρος, παλαῖος.
— 529. Ὁ σύνδεσμος καί. — 530. ΓΡΥ-
ΛΟΣ. (1, Ἀρτος. 2, Κῦρος. 3, Σοῦσα. 4,
Θαλάς. 5, Μήλον. 6, Ξενοφών. 7, Περσεύς).
— 531. ΑΙΡΙΟΝ, ΠΕΡΣΙΑ. (1, ἈΠελλῆς.
2, Περων. 3, ΓΡαφίτης. 4, ΓΣοκράτης. 5, ΟΙ-
δίπους. 6, ΝΑύπλιον.)